

Sabine Bohlmannová

Dívka jménem

Willow

ŠUSTĚNÍ KŘÍDEL

C PRESS

Dívka jménem Willow

Šustění křídel

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na
www.cpress.cz
www.albatrosmedia.cz

Sabine Bohlmannová
Dívka jménem Willow: Šustění křídel – e-kniha
Copyright © Albatros Media a. s., 2024

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

ALBATROS **MEDIA**

Sabine Bohlmannová

Dívka jménem
Willow
ŠUSTĚNÍ KŘÍDEL

Sabine Bohmannová

Dívka jménem
Willow
ŠUSTĚNÍ KŘÍDEL

 P R E S S

*Pro všechny malé
zachránce světa*

Pozorně se dívej,
pozorně poslouvej!
Jen ten, kdo se dívá,
jen ten, kdo poslouchá,
jen ten, kdo věří,
jen ten, kdo sní,
jen ten je může zablédnout –
jak se v trávě schovávají,
v listí odpočívají.
Ve větru vlají,
mezi kořeny či v mechu lelkují.
Jsou ti tak blízko,
a jsou tu jen pro tebe!

Až ochranu budeš potřebovat,
zavolej si mech.

Ovine se kolem tebe jako kabát,
nenajde tě celý svět.

Jestli máš nějaké tajemství,
nemusíš se trápit.

Udrží jej v tajnosti,

můžeš mu jej prozradit.

Mech tě ochrání a pevně obejmě,
v mechové síti je každé trápení
lhostejné.

„Hú, hú, hú,“ udělala sova.

Willow vzhlédla. To bylo znamení. Podívala se na Rufuse, svou lišku, foukla směrem k devíti svíčkám, které byly zapáchnuté do malého dortu, a zaradovala se, když kouzlem vzplanuly.

„Vždycky jsem chtěla umět zapálit svíčky fouknutím!“ smála se a nasadila si na hlavu jeden ze čtyř květinových věnců, které ležely na pařezu. Poté se ještě jednou rozhlédla. Barevné girlandy lemovaly zahrádku před čarodějným domkem. Byly natažené ze stromu na strom a mezi nimi zářily lampióny. Sice bylo venku ještě světlo, ale v hustém lese nemůže pár světýlek uškodit. Malý stůl z prken byl slavnostně prostřen a lemovaly jej pařízky místo židlí. Limonáda z lesních plodů, ovocné špízy, muffiny ve tvaru muchomůrek a další dobroty byly také připraveny. Na každém čtvrtém pařízku byl upevněn bílý balonek.

„Chybí ještě něco, Rufusi?“ zeptala se Willow lišky, která seděla v trávě vedle ní. I Rufus se rozhlédl. Vypadal velmi spokojeně. „Tak tedy dobře. Jsme připraveni!“ Rufus měl kolem krku malý květinový věneček. Srst se mu leskla, jako by ji měl zrovna učesanou. Willow

zaklonila hlavu. Uslyšela šustění ve větvích nad sebou. Jolanda, Valentýnina sova, přilétla dvěma ladnými mávnutími křídel na mýtinku a posadila se na větev. Zamrkala na Willow svýma velkýma očima.

„Už jdou?“ zeptala se Willow sovy, která na ni opět zamrkala.

Pak už se vzduchem neslo chichotání a Willow konečně spatřila své tři kamarádky. Valentýna a Markéta vedly malou Lotti, která měla oči zavázané šátkem. Willow poskočilo srdce. Na mýtinu přihopsala také veverka. Byl to Drobek. Přicupital k Rufusovi a láskyplně k němu přitiskl nosík.

Markéta položila svou želvu Kehalu na zem, a ta se pak pomalu uvelebila na kameni. I ona měla na krunýři maličký věneček.

„3, 2, 1,“ odpočítávala Markéta a Valentýna mezitím odvázála Lotti šátek z očí.

„Hodně štěstí, zdraví, hodně štěstí, zdraví, hodně štěstí, milá Lotti, hodně štěstí, zdraví!“ zpívaly dívky sborově. Poté začaly tleskat, pevně Lotti objaly a poskakovaly radostí.

„*Všechno nejlepší k narozeninám, drahá Lotti!*“ pronesla Willow slavnostně a gesty ji zvala ke stolu.

Lottiiny tváře se leskly nadšením. „Ach, jak je to všechno krásné!“ zvolala a se zářícíma očima si kamarádky prohlížela.

„Ty jsi krásná!“ smála
se Valentýna během
toho, co oslavenkyni
na hlavu nasazovala kvě-
tinový věneček.

„Jsme květinoví elfové,“
smála se Markéta. Třetí
věnec si položila na svou
čepici s bobříma ušima,
bez které nevycházela
z domu.

„Musíš sfouknout svíčky,“ šeptala Valentýna.

„Ach ne, zrovna mi dalo tolik práce je fouknutím zapálit!“ pokoušela se Willow o uražený výraz.

„Ty už dokážeš zapálit svíčky dechem?“ zeptala se Valentýna udiveně. Willow pyšně přikývla. „Cvičila jsem to opravdu dlouho a konečně jsem to zvládla.“

Lotti se uchechtla a poté zavřela oči. Zhluboka se nadechla a sfoukla všech devět svíček.

„Devět na jeden nádech!“ zvolaly dívky a nadšeně tleskaly.

Lotti otevřela oči a přejela kamarádky přísným pohledem. „Že vy jste taky foukaly!“

Valentýna, Markéta a Willow prudce zavrtěly hlavami.

„My?“ zeptala se Markéta s nevinným výrazem.

„Nikdy!“ potvrdila to Willow.

„My foukat vůbec neumíme!“ dodala Valentýna. Pak všechny tři vyprskly smíchy a Lotti se přidala.

„Přála sis vůbec něco?“ chtěla vědět Willow, jakmile zase popadla dech.

„Jasně, na své narozeniny si přece přání ujít nenechám.“

„Teď je čas na dárky,“ vytáhla Markéta balíček z kabelky. I Willow a Valentýna položily před Lotti dárky.

„Miluju dárky!“ zvolala Lotti, „A miluju mít narozeniny!“

„Tak už je otevři!“ popoháněla ji Markéta netrpělivě a kvíkala radostí.

„Ty kvíkáš jako prasátko,“ smála se Willow.

„Když už, tak jako malé divoké prasátko, prosím pěkně!“ odvětila Markéta a zakvíkala ještě jednou. „Vy nekvíkáte, když jste z něčeho nadšené? Já v tu chvíli nemůžu jinak.“

„Pospěš si s těmi dárky, Lotti, jinak to kvíkání nikdy neskončí,“ hihňala se Valentýna.

Lotti se nenechala dvakrát prosit. První otevřela balíček od Markéty. Než se stihla vůbec podívat, co je uvnitř, Markéta už nadšeně vysvětlovala: „Bez jakýchkoliv kouzel. Ruční výroba. Je to bunda, kterou jsem ušila ze starého svetru po mých bratrech. Nahoře na kapuci, vidíš, tady,“ vytrhla Lotti červenou látku z ruky a roztáhla ji, „tam jsem přišila uši. Budeš v ní vypadat strašně roztomile. Jako malá veverka. A když už jsme u veverek. Vpředu je kapsa, kam se vejde Drobek a může se v ní hezky uvelebit.“

Lotti zářila. „Ta je neuvěřitelně hezká, Markéto, děkuji. A tak mě koučká.“

„To je tím, že byla stotisíckrát praná a nosilo ji mých pět bratrů.“

Lotti si bundu hned oblékla. Drobek na ni vyskočil a zmizel

v pohodlné kapse. Pak si nasadila kapuci. „Markéto, ta je nááááádherná!“ udělala otočku radostí.

„Taky si takovou přeju, až budu mít narozeniny, Markéto!“ řekla Willow.

„Já taky!“ zvolala Valentýna.

„Uvidíme, co bude v mých silách,“ ušklíbla se Markéta a byla pyšná, že se její dárek tak líbil.

Ve Valentýnině balíčku se schovávalo bílé soví pírkó na náhrdelníku z hnědých dřevěných a jantarových kórálků.

„Přišlo mi, že se hnědá hodí, když jsi vlastně element země,“ vysvětlila Valentýna. Lotti ji pevně objala. „Jolanda se na dárku samozřejmě podílela taky!“ ukázala Valentýna na sovu.

Lotti si vzala náhrdelník a pověsila si ho na krk.

„Děkuji, Jolando. Ty máš ta nejkrásnější pírká na světě. Doufám, že ti tohle teď při létání nebude chybět,“ zvolala směrem k sově.

„Blázníš?“ vytřeštila Valentýna oči.

„Přece bych Jolandě nevytrhla pírkó. Odpadlo jí samo od sebe.“

„To je mi přece jasné!“ hladila Lotti láskyplně peříčko.

„Ten náhrdelník ti náramně sluší a perfektně se hodí k amuletu.“

Každá z dívek nosila kolem krku zavěšený amulet na kožené šňůrce. Willow amulety tenkrát našla v truhle ve starém čarodějném domku, kde je pro ně schovala zesnulá teta Alwina.

„Pravda. Vážně moc hezké!“

Od Willow dostala Lotti zarámovanou kresbu Drobka.

„To je neuvěřitelné! Vypadá úplně jako opravdový. Jako by chtěl z toho papíru vyskočit!“ žasla.

„Nakreslit Drobka nebylo vůbec lehké. Pořád sebou mrskal, ale myslím, že se mi to povedlo i tak,“ prohlížela si Willow svou kresbu.

„Je to nádherný obrázek! Chtěla bych umět tak hezky kreslit jako ty, Willow!“ povzdechla si Lotti.

„A já bych zase chtěla umět tak hezky tančit jako ty,“ smála se Willow, protože už si několikrát povídaly o tom, že by každá z nich chtěla umět to, co ovládá zrovna ta druhá.

„Nebo tak dobře vyprávět příběhy jako Valentýna...“

„Nebo tak dobře přeshívat staré oblečení

a dělat z něj nové jako Markéta,“ smály se Valentýna, Willow a Lotti.

„Mimochodem, zjistila jsem něco zajímavého!“ spustila Valentýna, když si ostatní dívky pochutnávaly na dortu, a vytáhla z kapsy sukně papírek s poznámkami. „Zamýšlely jste se někdy nad tím, kdy máme narozeniny?“ zeptala se a přejela očima z jedné na druhou. „Jasně. Lotti je má dnes, já prvního listopadu, Markéta dvacátého prvního června a ty, Valentýno, prvního května, ale to já přece všechno vím,“ ušklíbala se Willow.

„To teda! Zamýšlím se nad tím každý rok!“ hihňala se Markéta.

Valentýna obrátila oči v sloup. „Tak jsem to nemyslela. Víte, že jsou naše narozeniny speciální dny?“

„Narozeniny jsou přece pro každého speciálním dnem, Valentýno!“

Valentýna si povzdechla. „Někdy je lehčí vysvětlit mému čtyřletému bratrovi, jak funguje fotosyntéza, než to, jak má používat zubní kartáček.“

„Dobře, posloucháme!“ řekla Willow a nasadila soustředěný výraz.

Valentýna se zhluboka nadechla, jako by si nejdříve musela urovnat myšlenky, a pak spustila: „Dnes je prvního srpna. Čarodějky tento den nazývají Lughnasad, což je den, kdy nejvíce svítí slunce. Je to tedy období

mezi velkým letním slunovratem, který je dvacátého prvního června, což je co za den?“

„Markétiny narozeniny!“

„Správně. A než nastane podzimní rovnodennost, tedy dnešek, tak máš prvního listopadu narozeniny ty, Willow. Noc po Halloweenu. A já mám narozeniny prvního května, den po pálení čarodějnic.“

Kamarádky na ni hleděly s vykulenýma očima.

„Tak to mě vážně ještě nikdy nenapadlo. Narodily jsme se ve dny čarodějných rituálů.“

„Přesněji řečeno je čarodějných rituálů celkem osm. Jmenují se: Jule, Ostara, Beltain, Litha, Mabon, Imbolc a Samhain. A teď hádejte, kdo měl narozeniny v těch zbylých čtyřech dnech.“

„Naše tety a babičky?“ zeptala se překvapeně Willow, která už tušila odpověď.

„Naši čarodějníci předkové?“ přidala se Lotti, která už také pomalu začínala rozumět.

„Přesně tak!“ přikývla Valentýna pyšně.

„No to mě podrž,“ zašeptala Markéta.

„No teda!“

„Takže kdybychom si až do dneška nebyly jisté, jestli jsme opravdu čarodějky s magickou mocí po našich předcích, bylo by to teď jasné jako facka.“

„Všechno to prostě dává smysl. To, že ti tvoje teta Alwina odkázala tento les, čarodějný domek a svou

čarodějnou moc. Že tě čarodějná kniha Grimmoor navedla, abys nás hledala, a taky to, že jsme se nakonec našly. My čtyři. Čarodějky představující čtyři živly. Oheň, vodu, zemi a vzduch. Jako by nás naše tety a babičky navedly.“

„A nebo to byl osud, předurčení, nebo měsíc. Já věřím v to, že měsíc všechno řídí,“ přikývla Willow a vzhledla k nebi, na kterém byl měsíc vidět i teď za bílého dne.

„A nezapomeňme na naše magická zvířata,“ dodala Lotti.

Dívky se s láskyplnými výrazy otočily k zvířátkům vyhřívajícím se na sluníčku, které pronikalo mezi stromy.

„A na to, že jsme se díky tomu staly kamarádkami.“

„Vše dává smysl!“

„Ano, všechno to dává smysl!“

Dívky se na sebe podívaly. Chvilíčku bylo ticho. „Mimochodem, kde je vůbec Grimmoor?“ protrhla ticho Lotti.

Willow se praštila do čela. „Zapomněla jsem ji v domě. Chtěla slavit s námi! Ach jo, ta bude vážně smutná.“

„A uražená!“

„A bude se zlobit!“

„A víte, jak umí být Grimmoor uražená a nazlobená.“

„Co budeme dělat? Určitě s námi několik dní nepromluví.“

„Prostě budeme dělat, jako by moje oslava právě začala,“ navrhl Lotti tiše.

„Skvělý nápad, Lotti!“ pochválila ji Valentýna. „Takže všechno od začátku!“ zapálila znovu svíčky Willow a vydala se do domu pro Grimmoor, zatímco Valentýna Lotti zavazovala oči. Markéta zabalila dárky do roztrhaných papírů tak dobře, jak jen dovedla, a chichotajíc se rozběhla k Valentýně a Lotti do lesa, aby mohly znovu předvést svůj příchod.

Grimmoor byla starodávná čarodějná kniha. Obal měla z tmavě hnědé kůže a byl na něm vidět kruh, v němž se proplétaly čtyři spirály. V každém rohu měla další malý kruh, ve kterém byl symbol. Vlna, spirála, oheň a květina. Každý symbol znázorňoval jednu z dívek a její element. Willow byla oheň, Valentýna vzduch, Markéta voda a Lotti země.

Grimmoor tedy nebyla obyčejnou knihou. Byla to čarodějná kniha a také velmi paličatá. Listovala svými stránkami jen, když to považovala za správné. Nejdříve měla stránky prázdné, až pokud chtěla něco sdělit, objevila se na papíře písmenka.

Jakmile vyšla Willow s Grimmoor ze dveří, předvedly dívky narozeninový rituál od začátku. Tentokrát ale o něco rychleji. Vypadalo to jako zrychlený film. Jakmile dojedly poslední drobeček dortu, kniha se otevřela a psala: *„To si ze mě děláte lepenky!“*

„Říká se šoufky,“ opravila knihu Valentýna.

„Nebo legraci,“ dodala Markéta.

„Ve světě knih se říká lepenky – je to odvozeno od slova lepenka, což je moučná hmota, kterou knihari používají ke slepování listů papíru a pergamenu. Postup známý již v egyptské antice,“ napsala kniha.

Dívky se na sebe provinile podívaly, ale zároveň se nedokázaly ubránit smíchu.

„To nás mrzí, Grimmoor. Byly jsme příliš vzrušené.“

„Není nic horšího než být zapomenutá,“ napsala kniha dlouhými uraženými písmeny.

„Ach, lepenko, my bychom na tebe nikdy nezapomněly. Kdybychom na tebe zapomněly, tak bychom si na tebe ani teď nevzpomněly. Myslely jsme na tebe prostě jen o trošku později.“

„Ano, zapomněly jsme na tebe jen trošku.“

„Jenom malinko.“

Kniha se nadmula, jako by si povzdechla.

„Nebud' našťvaná, nejmilejší Grimmoor!“ zasténala Lotti a šla knihu obejmout. „Mám přece dneska

narozeniny, takže nemůžeš být našťvaná, protože to je to poslední, co bych si na narozeniny přála.“

„Jestli někdo dokáže Grimmoor přesvědčit, tak Lotti,“ zašeptala Markéta Valentýně a Willow.

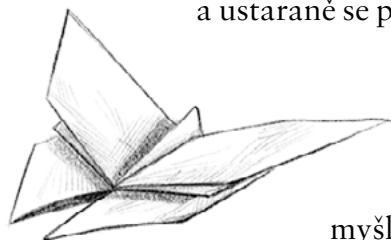
Kniha vypadala, že si to promýšlí. Pak se našťvaná pís-
menka proměnila v nádherný radostný krasopis. Psala:
„Všechno nejlepší k narozeninám, malá čarodějko Lottiko.“

Lotti se usmála od ucha k uchu. Valentýna, Willow
a Markéta si oddechly.

Pak si Grimmoor vytrhla stránku. Papír se složil
do tvaru motýla a vzlétl do výšky.

Dívky list soustředěně pozorovaly, až zmizel za koru-
nou stromu.

„Díky, Grimmoor, nádherný dárek,“ řekla Lotti
a ustaraně se podívala do místa, kde nyní chy-
běla knize stránka.

*„To nestojí za řeč. Ta do-
roste!“* psala Grimmoor,
jako by uměla číst Lottiiny
myšlenky.

Lotti se radostně obrátila na své kama-
rádky. Najednou sebou škubla. „Co to bylo?“ zeptala
se a chytila se za uši.

„Co myslíš?“ odvětila Willow a rozhlédla se. „Nic
jsem neviděla.“

„Já taky ne,“ řekla Valentýna a i Markéta vrtěla hlavou.

Lotti sebou opět škubla. „Tohle. Ten zvuk!“

„To nic není!“

„Slyšíš strašidla,“ hihňala se Markéta.

„Pojďme si radši pustit hudbu a zatancovat si,“ zvolala Valentýna, luskla prsty a starý gramofon, který ležel na dřevěném stolku, začal vyhrávat.

Lotti se ještě jednou ohlédla směrem, ze kterého ten podivný zvuk šel. Pak zavrtěla hlavou a zavěsila se do Willow, která ji vyzývala k tanci.

Když se lesem line smích,
někdy hlučný, někdy tichý,
stojí za tím malé kamínky.

Nemají ruce,
nemají nohy.
A když chtějí,
tak se kutálejí.

Vyskočí až do koruny stromu,
nebo v kůře zmizí.

A tak se měj na pozoru,
nikdy nevíš, kde se zase zjeví.

Setmělo se. Lampiony se větru lehce pohupovaly sem a tam. Dívky si lebedily v měkkém mechu a pozorovaly hvězdy, které zářily na nebi a problikávaly skrz koruny stromů.

Rufus si položil hlavu Willow na klín a zavřel oči. Kehala se schovala do krunýře, ze kterého se pak ozývalo tiché pochrapování. Drobek ležel schoulený v Lottiině kapse a spal, Valentýnina sova seděla na větvi a užívala si moment ticha.

„Padá hvězda!“ zvolaly dívky zničehonic a okamžitě zavřely oči, aby si mohly něco přát.

Willow si zívla. „Měly bychom jít domů,“ řekla tiše a narovнала se. Rufus zvedl hlavu. Willow ho hladila po jemné srsti.

I ostatní dívky pomalu vstávaly.

Markéta se zrovna natáhla pro špinavé talíře, které ležely na stole, ale v tom ji Willow zarazila: „Markéto, jak uklízí ze stolu čarodějky?“

Markéta se plácla do čela. „Ježišmarjá, já se to snad nikdy nenaučím!“ Pak natáhla ruce nad nádobí a šeptala:

*„Všechno ať je prázdné,
co doted' plné bylo.
Všechno ať je lehké,
jako ptačí pírkó.
Pak ať se vznese do vzduchu,
až udělá sova třikrát húhúhú.“*

Jolanda třikrát zahoukala: „Hú, hú, hú.“

Talíře se ze stolu opatrně zvedly a prosvištěly směrem k čarodějnému domku.

„Ne, Markéto, nejdřív musíš...“ zavolala Valentýna, ale v polovině věty se zarazila. Talíře narazily do zavřených dveří a roztrhly se na nespočet střepů. „... otevřít dveře,“ dokončila větu Valentýna.

„Ach jo, co teď s tím...?“ zvolala Markéta.

„To nevadí, Markéto, to máme hned!“ přistoupila Lotti ke střepům.

*„To, co je rozbité,
ať zase se spojí.*

*Kousek po kousku,
část po části.*

*Zahojte jizvy, zaclejte trhliny,
ať zbyde celý kus, jeden jediný.“*

Střepy se sesbíraly, roztřídily a spojily se v talíře, tak, jak byly ještě před chvilkou.

„Umět kouzlit je ohromně praktické,“ zahihňala se Markéta.

„Člověk musí jen vědět, jak kouzlit správně, Markéto,“ dodala Willow.

„A vždy otevřít dveře, když jimi chce poslat nádobí,“ smála se Valentýna.

Lotti sebou zase trhla.

„Co je s tebou, Lotti?“ zeptala se Willow ustaraně.

„Já nevím. Asi mám něco v uchu.“

„Určitě blechu. Protože jsi šťastná jako blecha,“ šťouchla Valentýna láskyplně do oslavenkyně.

Pak si dívky sbalily věci a vydaly se na cestu domů.

Lotti se celou cestu zastavovala. Šla s očima na štopkách. Někdy se zakoukala sem, někdy tam.

„Lotti, vypadáš, jako bys viděla strašidlo!“ prohlížela si ji zkoumavě Markéta.

„Tady šeptá jen les a ten už znáš, ne?“

Lotti znepokojeně přikývla. Znovu se zadívala přimhouřenýma očima na kořeny jednoho stromu a potom zrychlila. „Jdu pozdě. Máma se bude zlobit, když přijdu domů za tmy.“

„Ale my tě přece doprovodíme!“

„Přesně tak. Až ke dveřím. A omluvíme se za tebe!“

„Omlouváme se, paní Odili. Musely jsme oslavit narozeniny vaší dcery a to prostě nejde stihnout za dvě hodiny. Ještě k tomu, když jsme musely slavit dvakrát kvůli Grimmoor.“

„Když uslyší, že tam s námi byl nějaký podivný kluk jménem Grimmoor, tak už mi nikdy nedovolí jít do lesa!“

Větrík zavál dívčí smích až k nejvyšší větvi, kde se usadil a rozhlížel se přes vrchol stromu.

Willow si jej prohlížela. Někdy nedokázala uvěřit tomu, že je les opravdu slyší. Každý strom, každý kořen, každý list a každé i jen maličkaté zvířátko. Willow si byla vědoma toho, že žádnou z těchto věcí nelze vlastnit. Často se v myšlenkách spojovala s tetou Alwinou, která jí tento les odkázala, a v duchu jí děkovala. Položila ruku na dub a zavřela oči. Ostatní dívky šly napřed. Okamžitě ji zaplavil známý hřejivý pocit. Zhluboka se nadechla a vydechla, poté vlepila kmenu pusy a hopsala za svými kamarádkami.

„Tati, už jsem doma!“ vykřikla Willow, sundala si boty a hodila je do rohu chodby. Pak kouzlem pověsila klíče na háček.

„Mohla bys prosím zapálit sporák? Nemůžu najít zápalky, Pipi.“

Willow tatínkovi Adamovi Flynnovi prozradila své čarodějné tajemství teprve nedávno. Stejně to už tušil, protože věděl o magických schopnostech tety Alwiny. Valentýnina máma o tajemství věděla taky. Potom, co se dívky neúspěšně pokusily dát dohromady tátu Willow a mámu Valentýny pomocí lektvaru lásky, svým

rodičům prozradily, ačkoliv nerady, vše o svých čaroděj-
ných schopnostech. Postupem času ale dívky zjistily, že
je přece jen jednodušší, když o jejich tajemství pár do-
spělých ví, a ony si pak nemusí vymýšlet nejrůznější vý-
mluvy. Proto se rozhodly, že kouzlo zapomnění nakonec
nepoužijí. Bylo skvělé, že Willow nemusela své magické
schopnosti doma tajit. A přestože se Adam Flynn o svou
malou čarodějkou čas od času bál, protože nikdy nevěděl,
jestli se náhodou sama omylem nezačaruje do něčeho
podivného, bylo to pro něj vždycky vzrušující, když mu
dcera předváděla své nejnovější kouzelnické triky. Navíc
to bylo praktické. Dům, ve kterém spolu Willow s tátou
bydleli a který také zdělili po tetě Alwině, byl už starý.
Velmi starý. Ale i tak ho oba milovali. Rádi poslouchali
vrzání schodů, užívali si zvuk trámů ohýbajících se ve vě-
tru a od chvíle, kdy se nastěhovali, se tam cítili stále více
jako doma. Teď mohla Willow díky svým schopnostem
provádět ty nejnaléhavější opravy domu. A že jich bylo.
Díry ve střeše, špatně těsnící okna, kapající vodovodní
potrubí.

„Flynn a Flynnová, my jsme ti nejlepší opraváři
všeho!“ říkával rád Adam Flynn.

„My?“ opáčila Willow vždy a rozesmála se, protože to
v zásadě byla ona, která věci opravovala. Táta měl totiž
obě ruce levé. Nedokázal ani otočit šroubkem tím správným směrem.

„Ano, my, Pipi! Ty opravuješ a já tě u toho obdivuji. Někdo obdivovat musí, jinak to nejde!“ vysvětloval táta.

Willow se při té představě pousmála, přišla za tátou do kuchyně a zapnula plynový sporák.

„Já se tu s tím mořím už půl hodiny a ty jen lusksneš prstem,“ postěžoval si Adam s úsměvem na rtech.

„Chudáčku! Na to ti pomůže jediné,“ zvedla obočí Willow.

„A to je?“

„Musíš se taky naučit kouzlit!“

„No to potěš koště. Já bych ty díry ve střeše spíš vyčaroval, než začaroval. A pak bych tě proměnil ve fialového draka a sebe omylem v bradavičnaté prase.“

„No jo, ale i tak bychom se dobře doplňovali. Bradavičnatá prasata a fialoví draci jsou totiž náhodou nejlepší kamarádi, tati.“

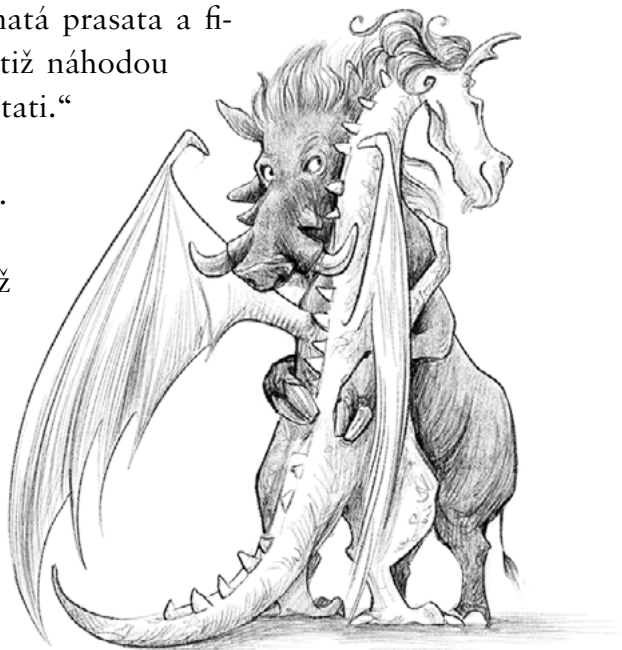
„Vážně?“

Willow přikývla.

„To teda jsou!“

„Mohla by sis už nachystat všechny věci na zítra do školy, Pipi?“

„Už je mám nachystané!“

„Jak to?“

„Pastelky jsem kouzlem ořezala, školní batoh jsem vyklidila a listy ve starém sešitě do matiky jsem znovu nabílila. To koukáš, kolik díky kouzlům ušetříme, tati. A víc toho nepotřebuju. Všechno dostanu nové. Nová škola, nové štěstí.“

Adam Flynn ji k sobě láskyplně přitiskl a dal jí pusu do vlasů. „Máma by na tebe byla pyšná!“ řekl a hlasitě polkl.

„Na tebe taky!“ řekla Willow.

„Na tebe víc.“

„Na tebe ještě víc!“

„Proč by na mě byla pyšnější než na tebe, Pipi?“

„Protože jsi ten nejlepší táta, kterého bych mohla mít. A protože jsme ten nejlepší tým na světě.“

„To máš pravdu, Willow. To máš vážně pravdu. Doufám, že máma tam nahoře samou hrdostí nepraskne.“

„V to taky doufám!“ zašeptala Willow a podívala se na fotku maminky, kterou měli vystavenou na komodě.

Po lese pobíhají
malá dítká v trávě.
Na hubených nožkách vrávorají
s větvíčkami v hlavě.
Pobíhají přes kořeny,
pobíhají přes kameny,
a pletou látky z lesního hedvábí,
které se lesním vílám tolik líbí.

✶ ˆ ˆ ˆ ˆ ˆ ˆ

..

Když se dívky další den sešly na kraji lesa, Willow si Lotti starostlivě prohlédla. Byla celá pobledlá.

„Copak se děje, Lotti, je ti špatně?“

„Ále... nic hrozného. Jen jsem se dnes moc dobře nevypala. Zdály se mi divné sny.“

„To je věkem, Lotti. Jakmile ti je devět, všechno je o trochu těžší,“ utěšovala ji Markéta a ušklíbla se.

Lotti se usmála a pak se všechny společně vydaly do lesa. Lotti šla ale velmi obezřetně a neustále se kolem sebe rozhlížela.

„Lotti, kdyby se nějaký zlý člověk schovával za stromem, les by nás už dávno varoval,“ chtěla jí dodat odvahy Willow.

„Přesně tak, nebo by nás vůbec nepustil dovnitř,“ dodala Valentýna.

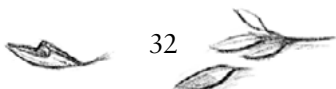
„Anebo by ho odehnal, jako tenkrát Loanu. Vzpomínáš si, Lotti?“ připomněla Willow. Lotti přikývla.

„Les nás nikdy nenechal na holičkách,“ usmála se Willow.

„Pořád vypadáš tak ustrašeně.“

Lotti se otrásla. „Blbost! To je kvůli těm divným snům. Znáte to, když se člověk ráno probudí a neví, jestli se mu to zdálo, nebo jestli se to opravdu stalo?“

„No jasně! To se mi děje pořád. Nedávno se mi zdálo, že jsem dostala jedničku z matiky. Když jsem se vzbudila, byla jsem na sebe strašně pyšná.“

„Úplná noční můra, Markéto!“ škádlila ji Valentýna.
„Po takovém snu jsi přece musela hned vědět, že to byl vážně jen sen.“

Markéta si dala ruce v bok a zamračila se. Na to se Valentýna s kvíkotem rozběhla a Markéta pelášila za ní.

Willow se zahihňala a vzala Lotti za ruku.

„Tak pojd! Chceme si přece užít poslední den prázdnin.“

Lotti sebou trhla a nechala se Willow táhnout dál.

„Těšíš se na novou školu, Willow?“ zeptala se Lotti a zapískala na Drobka. Za okamžik se nad nimi ve větších objevil malá červená huňatá hlavička.

„Školu už jsem měnila několikrát. I na té poslední jsem byla vlastně jen půl roku... jestli vůbec. Jsem na to zvyklá. Teď to bude lehčí, protože spolu s Valentýnou budeme chodit do třídy. Jinak jsem vždycky byla úplně sama a propásla první školní den, když se všichni seznamují. A hledat si nové kamarády vůbec není moje parketa.“

„To ani nemusíš. Máš přece nás!“

„To je pravda! Ty nejlepší kamarádky, které by si člověk mohl přát.“

Lotti mezitím hopsala vedle Willow. Konečně zapomněla na své starosti. „Nejradši bych žila v lese. Neexistuje přece hezčí místo než...“ Pak zničehonic ztichla. Zírala na lesní půdu a ani se nehnula, jako by byla z kamene.

„Lotti?“ oslovila ji Willow a naklonila hlavu. „Lotti? Vše je v pořádku!“

Lotti těžce oddechovala. Udělala dva kroky dozadu, zakopla o kořen a spadla. Měkký mech ji však stačil chytit.

Vážení čtenáři, právě jste dočetli ukázkou z knihy Dívka jménem Willow: Šustění křídel.
Pokud se Vám ukázka líbila, na našem webu si můžete zakoupit celou knihu.